

Šeštadienis. Kristaus mokslas

Jėzaus mokymas. Kiekvienas krikščionis privalo liudyti Jo mokslą. Sekti Viešpačiu.

Pavyzdinimas. Nepraleisti nė vienos progos. Įvairios supažindinimo su Jėzaus mokymais formos. Atsižvelgti į sunkias situacijas.

2025-04-01

*I. Jis iš tiesų pranašas... Niekados žmogus nėra taip kalbėjęs!*¹ Viešpats labai paprastai kalba apie giliausius dalykus ir daro tai patraukliai bei

įtikinamai. Jo žodžiai buvo suprantami ir įstatymo žinovui, ir Galilėjos žvejams.

Jėzaus žodžiai malonūs ir tikslingi. Dažnai kartojo tą patį mokslą, bet ieškojo tinkamiausių palyginimų jo klausantiems: kviečių grūdą, kuris turi mirti dėl vaisių, džiaugsmas rasti pamestas monetas, paslėpto lobio atradimas... ir vaizdiniais bei palyginimais neprilygstamai atskleidė Dievo Kūrėjo viršenybę ir sykiu Jo kaip Tėvo, meiliai bendraujančio su kiekvienu iš savo vaikų, padėtį. Niekas taip kaip Jis neskelbė esminės tiesos apie žmogų, jo laisvę ir antgamtinį orumą per dieviškos išūnystės malonę.

Minios Jo ieškojo pasiklausyti, ir dažnai reikėdavo išprašyti jas, kad išsivaikščiotų. Kristus turi *amžinojo gyvenimo žodžius*² ir mums palikęs užduotį perduoti juos visoms kartoms iki laikų pabaigos.

Ir šiandien žmonės ištroškę Jėzaus žodžių, vienintelių, kurie gali duoti ramybę sieloms, vienintelių, kurie moko kelio į Dangų. Ir visi krikščionys dalyvaujame šioje supažindinimo su Kristumi misijoje. „Visi tikintieji, nuo Popiežiaus iki paskutinio pakrikštytojo, – to paties pašaukimo, to paties tikėjimo, tos pačios Dvasios, tos pačios malonės dalyviai... Visi aktyviai ir atsakingai – reikalingo tarnysčių gausumo ribose – dalyvauja unikaloje Kristaus ir Bažnyčios misijoje“³.

Labai skubu supažindinti su Kristaus mokymu, nes nežinojimas – galingas Dievo priešas pasaulyje ir „visų tautas nuodijančių blogybių priežastis ir tarsi šaknis“⁴. Šis skubumas Vakarų šalyse netgi didesnis, kaip ne sykį pažymėjo Popiežius Jonas Paulius II: „Mes esame Europoje, kur kaskart vis stiprėja ateizmo ir skepticizmo pagunda; kur įsikeroja slogus

moralinis netikrumas, su šeimos irimu ir papročių išsigimimu; kur viešpatauja pavojingas idėjų ir judėjimų konfliktas“⁵.

Kiekvienas krikščionis privalo liudyti gerąjį mokslą, liudyti – ne tik pavyzdžiu, bet ir žodžiu – evangelinę žinią. Ir turime išnaudoti bet kokią mums pasitaikančią progą – mokėdami šias progas ir protingai išprovokuoti – su savo šeimos nariais, draugais, kolegomis, kaimynais; su tais žmonėmis, su kuriais bendraujame, nors ir trumpai, kelionės, kongreso, apsipirkimo, pardavimų progą...

Kas trokšta eiti šventumo keliu, to gyvenimas neturi būti lyg didžiulė prarastų progų virtinė, nes Viešpats nori, kad mūsų žodžiai būtų Jo mokymų aidas ir jaudintų širdis. „Tiesa, kad Dievas gerbia žmogaus laisvę ir kad gali būti žmonių, kurie *nenori* atsukti akis į Viešpaties šviesą.

Bet daug stipresnė ir gausesnė, ir dosnesnė yra malonė, kurią Jėzus Kristus nori išlieti ant žemės, pasinaudodamas – dabar, kaip ir anksčiau ir kaip visada – bendradarbiavimu apaštalu, kuriuos Jis pats pasirinko, kad neštų Jo šviesą į visas puses“⁶.

II. Norint įgyvendinti šį pakartotinį evangelizavimą, šį doktrininį apaštalavimą, turėsime dažnai kartoti tas pačias idėjas ir stengsimės Viešpaties mokymus pateikti patrauklia forma (nėra nieko patrauklesnio!) Viešpats laukia minių, kurios ir šiandien yra *tarsi avys be piemens*⁷, be vadovo ir be krypties, pasimetusios tarp daugybės netvarių ideologijų. Nė vienas krikščionis neturi būti pasyvus – susilaikyti – šioje užduotyje, kuri vienintelė šiame pasaulyje svarbi.

Negali būti pasiteisinimų: netinku, nesugebu, neturiu laiko... Krikščionio pašaukimas – pašaukimas į apaštalavimą, ir Dievas duoda malonę, kad galėtume į jį atsiliepti.

Ar tikrai esame šviesos židinytis tarp tamsybių, ar vis dar esame kamuojami tingumo ar žmonių nuomonės baimės? Būti labiau apaštališkiems ir įveikti kliūtis mums padės įsisąmoninimas Viešpaties akivaizdoje, jog žmonės, kuriuos sutinkame savo gyvenimo kelyje, turi teisę tam, kad padėtų jiems geriau pažinti Kristų. Ar įvykdome šią krikščionių pareigą? Duok Dieve, kad jie negalėtų priekaištauti mums – šiame ar kitame gyvenime – jog nesuteikėme jiems tokios pagalbos: *hominem non habeo*⁸, neturėjau kas tokiose tamsybėse man duotų truputį šviesos.

Dievo žodis yra gyvas, veiksmingas, aštresnis už bet kokį dviašmenį

*kalavija*⁹, pasiekia iki pačių sielos gelmių, iki gyvenimo šaltinio ir žmonių papročių.

Vieną dieną – pasakojama šios dienos Mišių Evangelijoje – žydai pasiuntė Šventyklos sargybinius Jėzaus suimti. Sugrįžę ir savo viršininkų klausiami: *Kodėl neatvedėte?* sargybiniai atsakė: *Niekados žmogus nėra taip kalbėjęs!*¹⁰ Galima manyti, kad šie naivūs tarnai kurį laiką buvo tarp žmonių, laukdami tinkamo momento Viešpačiui suimti, bet liko sužavėti Jėzaus mokslo. Kiek daug kas pakeistų savo nuomonę, jei mums pavyktų supažindinti juos su Kristaus asmenybe, tikroju Jo atvaizdu, kurį išpažįsta mūsų Motina Bažnyčia! Koks didžiulis, po dvidešimties amžių, mūsų pasaulio – įskaitant ir daugelį krikščionių – neišprusimas!

Šventasis Lukas apie Mūsų Viešpatį sako, kad jis *veikė ir mokė*¹¹. Vatikano

II Susirinkimas moko, kad
Apreiškimas pasireiškia tikrovėje
gestis verbisque, artimai tarpusavyje
susijusiais veiksmais ir žodžiais¹².
Jėzaus darbai yra Dievo darbai,
atlikti Jo vardu. Ir paprasti žmonės
komentavo: *Šiandien matėme
nuostabių dalykų*¹³.

Mes, krikščionys, malonės padedami
turime parodyti, ką reiškia iš tiesų
sekti Jėzumi. Šventasis Grigalius
Didysis sakė: „Kas turi užduotį
pasakyti didžiųjų dalykų (o visi mes,
krikščionys, turime tą mielą pareigą
kalbėti apie Kristaus sekimą), lygiai
įpareigotas ir juos praktikuoti“¹⁴.
Mūsų draugai, giminės, darbo
kolegos ir pažįstami mus turi matyti
ištikimus, nuoširdžius, linksmus,
optimistus, gerus profesionalus,
tvirtus, malonius, drąsius... Sykiu ir
tai, kad paprastai ir natūraliai
rodome savo tikėjimą į Kristų.
„Reikalingi, – sako Jonas Paulius II, –
Evangelijos šaukliai, žmogiškumo

žinovai, kurie giliai pažįsta šiandieninio žmogaus širdį, dalijasi jo džiaugsmiais ir viltimis, jo nerimastavimais ir sielvartais, ir sykiu yra kontempliatyvūs, įsimylėję Dievą. Tam tikslui reikalingi nauji šventieji. *Didieji Europos evangelizuotojai buvo šventieji.* Turime maldauti Viešpatį, kad didintų Bažnyčioje šventumo dvasią ir mums atsiųstų naujų šventųjų šių dienų pasauliui evangelizuoti“¹⁵.

III. „Kai kas nieko nežino apie Dievą..., nes niekas apie Jį nekalbėjo suprantamais žodžiais“¹⁶. Maloniai supažindinti su Jėzaus asmenybe ir Jo bei Jo Bažnyčios mokymais galime daugeliu būdų: pokalbiu šeimoje, dalyvaudami katechezėje, aiškiai, su meile ir tvirtai paremdami krikščionišką dogmą pokalbyje, pagirdami gerą knygą ar gerą

straipsnį... Kartais tylą, kurią kiti vertina; arba parašydami paprastą laišką žiniasklaidos priemonėms su padėka už pavykusį darbą... Tai visada kam nors bus į naudą, galbūt būdu, kurio niekad neįtartume... Šiaip ar taip, kiekvienas šiomis maldos akimirkomis turime savęs klausti: „kokias kliūtis statau malonei? Į kokias aplinkas, pas kokius žmones galėčiau nuvykti, jei ne taip mėgčiau patogumus – būčiau labiau įsimylėjęs Dievą! – ir turėčiau daugiau aukos dvasios?“¹⁷.

Turime atsižvelgti į tai, kad dažnai mums teks eiti *prieš srovę*, kaip tai amžių bėgyje darė daugybė gerų krikščionių. Viešpaties padedami būsime stiprūs, kad nesileistume patraukiami madingų klaidų ar laisvų ir palaidų papročių, kurie prieštarauja natūraliam ir krikščioniškam moraliniam įstatymui. Ir taip pat tada kalbėsime apie Dievą mūsų broliams žmonėms,

nepraleisdami nė vienut vienos progos: „Visas kiekvieno paprasto ar svarbaus asmens gyvenimo aplinkybes įsivaizduoju kaip Dievo kvietimą, kaip Jo suteiktas progas malonės pastiprintais poelgiais ir žodžiais skelbti Dvasią, kuriai priklausome. Kiekvienai krikščionių kartai reikia atpirkti ir pašventinti savąjį laikmetį. Todėl kiekviena karta privalo suprasti savo brolių troškimus ir tapti jų siekių dalininke. Naudodamiesi kalbos dovana krikščionys padeda kitiems suprasti, kaip atsiliepti į Šventosios Dvasios veikimą, kaip priimti iš mūsų Viešpaties širdies nuolat srūvantį malonių srautą. Mes, krikščionys, privalome savo laikmečio pasauliui skelbti seną ir kartu naują Evangelijos žinią“¹⁸.

Visada, o ypač sunkiausiomis aplinkybėmis, Šventoji Dvasia mus apšvies, ir žinosime, ką sakyti ir kaip turime elgtis¹⁹.

1 Jn 7, 46.

2 Jn 6, 58.

3 Pal. A. Del Portillo, Fieles y laicos en la Iglesia, EUNSA, Pamplona, 1969, p. 38.

4 Šv. Jonas XXIII, Enc. Ad Petri cathedram, 1959 m. birželio 29 d.

5 Šv. Jonas Paulius II, Prakalba, 1981 m. lapkričio 6 d.

6 Pal. A. Del Portillo, Ganytojiškas laiškas, 1985 m. gruodžio 25 d., 7.

7 Mk 6, 34.

8 Jn 5, 7.

9 Žyd 4, 12.

10 Jn 7, 45–46.

11 Apd 1, 1.

12 Vatikano II Susirinkimas, Konst.
Dei Verbum, 2.

13 Lk 5, 26.

14 Šv. Grigalius Didysis, Pastoracinė
regula, 2, 3.

15 Šv. Jonas Paulius II, Kalba Europos
vyskupų simpoziume, 1985 m. spalio
11 d.

16 Šv. Chosemarija, *Vaga*, 941.

17 Pal. A. Del Portillo, Ganytojiškas
laiškas, 1985 m. gruodžio 25 d., 9.

18 Šv. Chosemarija, *Kristus eina pro
šali*, 132.

19 Plg. Lk 12, 11–12.

.....

lt-lt/article/sestadienis-kristaus-mokslas/
(2025-04-04)